

LENI SARIS
Het applaus is voor jou, Isabella

LENI SARIS
Het applaus is voor jou, Isabella

Eerste druk in deze uitgave 2006

NUR 343

ISBN-10: 90.205.2792.4

ISBN-13: 9789020527926

Copyright © 2006 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De duidelijkste herinnering uit Isabelles prille jeugd bestond uit een wit gezicht met een fel gekleurde brede mond, touwkleurige haren en een zwart hoedje met een vuurrode roos. Ze was niet bang voor dat gezicht, want ze kende clown Ripeloni net zo goed als ze haar ouders kende. Als hij haar op zijn arm nam, dan was hij altijd alleen maar de rustige goedlachse oom Rico, met een gewoon, vriendelijk gezicht. Als hij moest werken dan werd hij 'clown Ripeloni', dan had hij geen tijd voor Isa, die alleen maar een haastige streek over haar haren kreeg of een snelle glimlach, die grotesk aandeed.

Op een avond, die begon als alle andere avonden, werd het opeens anders. Tot nu toe had Isa het gewoon gevonden om met mama en papa in een knus huisje op wielen te wonen. Ze was gewend aan de drukte rondom haar, de lange treinreizen en het mengelmoes van talen waarin ze werd aangesproken. Het vertrouwde geluid van de dieren in de stallen, de muziek en het klaterend applaus behoorden tot de normale achtergrond van haar kleine meisjesleven. Ze hoorde nu eenmaal bij het grote circus, omdat haar vader en moeder er werkten, net als al die andere mensen om haar heen. Haar opvoeding was strenger dan die van kinderen welke niet in de circussfeer worden grootgebracht. Vanaf haar kleutertijd leerde ze dat ze onmiddellijk moest gehoorzamen. In tegenstelling tot andere circuskinderen bleef de circustent voor haar verboden terrein. Isabella's ouders hielden hun dochttertje ver van de piste en gaven er geen uitleg over. De andere artiesten praatten er soms over als ze niets beters te doen hadden in 'n schaars vrij ogenblik en ze haalden er hun schouders over op. Als iemand naar de heer en mevrouw Van Eijlst had geïnformeerd zou men niet geweten hebben wie daarmee bedoeld werden. Isa's ouders waren alleen bekend onder hun artiestennaam 'Les Deux Hirondelles' en zij waren daar blij om. Ripeloni deed nooit mee aan de gewone roddelpraatjes, die in iedere nauwe samenleving voorkomen, vooral als de betrokken personen zich heel weinig met andere mensen bemoeien en hun eigen leven willen leiden.

„Als je op het peil staat van 'Les Deux Hirondelles', topklasse, een nummer waar om gevochten wordt, dan behoor je tot de elite in ons vak,” had hij luchtig, met een ondergrond van ernst opge-

merkt, als antwoord op een vrij geniepig roddeltje. „Daar brengt alle naijver geen verandering in. Laat die mensen toch met rust. Ze zijn vriendelijk en behulpzaam en gelukkig met elkaar. Ze hebben geen vreemde mensen nodig, maar dat heeft niets met hoogmoed te maken.”

Op de avond dat oom Rico ook als clown Ripeloni 'oom' werd in plaats van een imponerende vreemde, die je nauwelijks opmerkte, had Isabella de slaap niet kunnen vatten. Het was een warme avond en het stille vertrouwde slaapkamertje leek klein en benauwd. Ze wist heel goed, dat ze stil moest zijn en niet mocht roepen, omdat mama en papa toch niet zouden kunnen komen.

Ze kon nog niet op de klok kijken, maar er was haar geleerd hoe de stand van de wijzers moest zijn wanneer ze mama en papa kon verwachten. Meestal sliep ze maar er was rekening gehouden met de mogelijkheid van wakker worden op een ongewoon tijdstip. Isa was een rustig kind en er waren nooit moeilijkheden. Ze wist dat de deur op slot was, maar wat doet een klein meisje, al is het nog zo gehoorzaam, wanneer het avontuur héél hard roept? Vooral als het zo warm is en je niet kunt slapen, terwijl je tot overmaat van geluk de vertrouwde 'klik' van het slot niet hebt gehoord? Dan moet je wel een engel zijn om niet aan de lokkende stem van het avontuur toe te geven, vooral als het bed steeds benauwder wordt. Zou het heel erg zijn als ze eens ging kijken naar het 'werk' van mama en papa? Het moest toch wel erg prettig werk zijn. Als Isa de flonkerende donkere kostuums van haar ouders luidruchtig bewonderde, dan lachte haar moeder en op nieuwsgierige vragen zei ze alleen maar: „In die mooie pakjes doen we gymnastiek... weet je wel? Oefeningen maken! Die pakjes glinsteren heel mooi in het licht en daar houden de mensen van. Jij doet toch ook wel eens gymnastiek met oom Rico?”

„Niet in een mooi pakje,” zei Isa dan pruilend. „Waarom mag ik nou nooit eens kijken als u werkt?”

„Omdat we geen kleine Isa kunnen gebruiken als we werken,” was het half lachende half ernstige antwoord van haar vader geweest.

„Als jij er was dan zouden we aan jou gaan denken in plaats van aan ons werk en dat kan natuurlijk niet. Je moet alles wat je doet zo goed mogelijk proberen te doen.”

Isa dacht daar lang over na maar begreep er niet veel van. Ze berustte echter in de strenge afwijzing, zoals ze in zoveel dingen

leerde berusten die bij andere kinderen tot tranen en protest geleid zouden hebben, maar zelfs voor gehoorzame meisjes als kleine Isa wordt de verleiding wel eens te sterk.

Voorzichtig gleed ze haar bed uit, stapte in haar rode pantoffeltjes en deed parmantig haar blauw satijnen ochtendjasje aan. De strik om haar middel viel niet zo netjes uit als wanneer mama het deed, maar het kon er mee door. Het was al donker maar daar gaf ze niet om. De deur kierde open en heel voorzichtig klauterde ze het trapje af en holde als een kleine schim over het terrein. Zo bereikte ze het gedeelte waar geen publiek werd toegelaten maar waar de efficiënte bedrijvigheid heerste van een druk en goed geleid bedrijf. Iedereen kende zijn taak tot op de seconde en daardoor leek het circus op een perfect draaiende machine waarvan alle radertjes nauwkeurig in elkaar sloten. Van schaduw tot schaduw sluipend bereikte Isa met wild bonzend hartje de smalle doorgang naar de piste. Het was een hachelijk avontuur.

„Verdraaid, wat is dat nou?” Een van de snelle werklui struikelde met een stuk traliewerk op zijn schouder over het kind. „Wat doe jij hier, kruimel? Maak eens als de weerlicht dat je wegkomt, hè?”

Isa dacht er niet aan om weg te gaan en schudde haar krullebol. „Hé daar... één van jullie. Kijk hier eens...” riep hij naar zijn collega's. „Pik dat kind in die blauwe ochtendjas eens op. Ik heb geen tijd. Dadelijk staat ze midden in de piste.”

„Dat is Isabella van de Hirondelles!” Een van de mannen schoot achter Isa aan, maar ze rende weg, recht in de armen van oom Rico, die juist zijn nummer had gemaakt en achtervolgd door enthousiaste toejuichingen en applaus, met een laatste dolle sprong de smalle doorgang naar de uitgang bereikte.

„Isa... in vredesnaam... wat doe jij hier?” Ze keek verlegen en nieuwsgierig naar de grotesk geschminkte kop, die ze nog nooit zo dichtbij had gezien en waar kleine zweetdruppels op parden. „Ik wil mama en papa zien!” Voelend, dat hij haar vlug weg wilde brengen, begon ze te wringen om neergezet te worden en haar stem werd luider, met de dreiging van een driftige huilbui.

Mijn hemel, dacht Rico ontzet, ze schreeuwt dadelijk de hele tent bij elkaar! Hij keek schichtig om. Het had maar heel weinig gescheeld of Isa had haar ouders ingehaald, toen ze op weg was naar de tent. Hij dankte de hemel dat hij haar had kunnen opvan-

gen. Rico wist immers te goed hoe intens hun concentratie moest zijn, elke keer wanneer ze optraden. Ze mochten niet afgeleid worden en zeker niet door het onverwachte huilen van een kind... hun eigen kind, dat ze niet in de piste wilden en zeker niet wanneer ze werkten.

„Goed... goed, je mag kijken,” zei Rico haastig, van twee kwaden het beste kiezende, „maar je moet wel héél stil zijn.”

Hij deed een pas vooruit, zodat het kind op zijn arm een gedeelte van de grote tent kon zien.

„Ik zie ze niet...” Isa's ogen dwaalden verwonderd door de piste. Zwijgend duwde Rico haar gezicht bij de kin omhoog en toen zág ze hen... heel hoog, boven in de nok van de tent, staande op een heel smal schommelend latje, dat aan twee touwen hing en onder hen was het diepe donkere niets, waarin je kon vallen tot je de harde grond raakte. Isa's ogen hingen aan de tengere gestalte van haar moeder. Ze flonkerde, wanneer ze maar even bewoog op de smalle schommel, ze was helemaal van zilver en papa was in het zwart en hij schitterde ook.

„Ga je nou braaf mee?” fluisterde Rico.

„Nee,” zei Isa fel, „ik wil blijven kijken... ik kan alléén wel!” Ze voelde zich ziek en draaiërig. De ranke schommel in de nok van de tent kwam in beweging. Isa's vader hing nu aan zijn benen en zijn sterke polsen en handen droegen het gewicht van zijn vrouw, die steeds wilder boven de gapende afgrond slingerde. Rico voelde het kind verstijven en hij voelde eerder dan hij het hoorde de gil, die opsteeg uit de grenzeloze diepte van haar felle angst. „Mamma... níet doen... papa... níet doen...”

Ze riep het misschien wel, maar een hand werd stevig op haar mond gedrukt. Ze zag nog hoe haar moeder schitterend als een verschietende ster door de ruimte vloog, voor ze slap werd in Rico's armen en nergens meer van wist. Het eerste dat ze zag toen ze weer bijkwam, was het bezorgde gezicht van haar moeder.

„Stout meisje, wat deed je ook dáár?” vroeg ze in haar grappig klinkend Hollands, want ze was in Frankrijk geboren. „Je hebt ons erg laten schrikken.”

„Ik zag je vallen...” mompelde Isabella en opnieuw trok haar gezichtje spierwit weg. „Ik zag het toch zelf... het was zo naar en ik was zo báng!”

Oom Rico en haar vader keken bezorgd toe.

„Ik begrijp jullie niet,” zei Rico knorrig en in tegenspraak met zijn geschminkte clownskop. „Had dat kind, zoals alle circuskinderen, op laten groeien in de piste en met jullie nummer. Nu heeft ze de schok van haar leven gekregen. Ik heb altijd jullie partij gekozen als er gekletst werd over jullie teruggetrokken leven, maar ze hebben toch gelijk. Jullie opvoeding deugt niet, je isoleert dat kind te veel.”

„Nu ja, we hebben geen vreemden nodig,” zei Hubert geprikkeld, „en ik weet, dat men ons hoogmoedig vindt, maar met Isabella ligt de zaak toch anders.”

Toen Isa tenslotte in een onrustige slaap was gevallen zaten de drie mensen als rustige burgers, ontdaan van alle glans en schittering, in de kleine smaakvol ingerichte woning.

Het was een 'gewoon' gezin geworden.

„We hadden meer dan één reden voor Isa's isolement,” zei Hubert zacht. „Yvonne is een kind uit een oud circusgeslacht, ik ben dat niet. Mijn achtenswaardige en bekrompen familie heeft me nooit vergeven dat ik dit leven koos.”

„Ja, dit leven en déze vrouw,” vulde Yvonne rustig aan. „Zo is het, Rico.”

„Ik heb nooit een seconde spijt gehad,” zei Hubert en hij raakte de hand van zijn vrouw aan met een liefkozend gebaar. „Toch is het niet onze wens dat Isa onze voetsporen drukt. Ze is geen volbloed circuskind en ik zal je iets bekennen dat als een grap klinkt en toch wáár is: onze dochter, een kind van vliegende trapezewerkers, heeft hoogtevrees. Als ze op het kleinste verhoginkje gezet wordt, gilt ze moord en brand. We merkten het trouwens al toen ze nog maar een baby was. We waren eens bij vrienden op bezoek die een nieuwe flat bewoonden met zo'n heel klein balkonnetje. Yvonne boog zich, met Isa in allebei haar armen geklemd, even in de richting van de balustrade om de tuintjes beneden te bekijken. Isa begon te gillen alsof ze gepijnigd werd, stopte haar hoofd in Yvonne's hals en was een uur later nog van de kook. Je snapt nou zeker ook wel waarom we Isa onder geen voorwaarde in de piste willen hebben? Om te voorkomen dat ze er niet toch spelenderwijs binnen zou raken maakten we er een uitzonderlijk streng verbod van. Wat moest er van óns worden als dat kind daar beneden aan het gillen was geslagen? We zouden er onherroepelijk door afgeleid zijn.”

„Ja, dat is nu eenmaal zo.” Yvonne keek peinzend neer op haar smalle gevouwen handen. „Hubert en ik... we zijn zo volstrekt op elkaar aangewezen... méér dan normale echtparen. Dat weet jij even goed, Rico. Ieder van ons houdt de veiligheid... het leven van de ander in de kracht van zijn handen... in de snelheid van onze reactie... Wij zijn als wij werken alleen op de wereld. Wij zijn zo op elkaar ingesteld... dan is er niets wat ons mag afleiden... vooral niet ons het kind.”

„Ja, dat begrijp ik natuurlijk,” zei Rico nadenkend. „Isa is een verstandig klein ding, maar zo eenzaam ondanks jullie goede zorgen.”

„We zijn ons doel voorbij geschoten,” zei Hubert met een zucht. „Waarom trekken we nu al jaar in jaar uit met dit circus mee? We slaan altijd de meest fantastische aanbiedingen die we uit alle werelddelen binnenkrijgen af, omdat we dan van hotel naar hotel zouden moeten trekken. Nu hebben we ons eigen huis, al is het klein, veilig en besloten voor Isa.”

„Goed bedoeld, maar alles bij elkaar geen succes,” merkte Rico nuchter op. „Jullie willen niet, dat ze een artiestenloopbaan kiest. Ze heeft er ook de aanleg niet voor, dus je probeert haar in deze kleine gemeenschap te isoleren, wat jullie niet gelukkig maakt en háár niet.”

„Het zal toch moeten,” zei Hubert kortaf. „Yvonne wil haar bij zich houden.”

„We zullen zien.” Rico haalde de schouders op. „Wat is belangrijker, haar rust en geluk of die van jullie? Bovendien, ik geloof dat het voor jullie beiden rustiger zou zijn als je geen zorgen om Isa behoefde te hebben.”

„Rustiger in ieder geval.” Hubert haalde de schouders op en trok een pijnlijk gezicht. Het valt nu eenmaal niet mee de waarheid in ronde woorden te horen. „Maar we hebben de verantwoording voor ons kind en heus, Rico, het geeft ook een massa gezelligheid en geluk. Het gaat er alleen om wat het beste voor het kind is. Ik dacht... wij dachten, dat ze toch altijd nog het beste bij haar ouders kan zijn.”

Het leek eenvoudig, maar zo gemakkelijk was de oplossing toch niet. Nu Isabella wist waaruit de werkzaamheden van haar ouders bestonden, werkte ze zich iedere middag en iedere avond op tot een staat van angstige spanning, die noch door zachte woorden

noch door overredingskracht bedaald kon worden. Ze werd lastig en nerveus en ze huilde veel. Ze kon geen enkele avond in slaap komen voor ze haar vader en moeder weer zag en dan nog was het een onrustige slaap, waarin ze veel droomde en soms hardop gilde.

Na drie maanden tobben, maanden waarin de goedlachse zonnige Isa een schimmetje was geworden, capituleerden haar vader en moeder, nadat Rico hen nog eens en deze keer allesbehalve zachtzinnig de waarheid had gezegd.

„Ondanks het feit dat jullie je absolute vrijheid wensen om je vleugels uit te kunnen slaan, wil je dat niet doen, omdat je bang bent voor slechte ouders te worden uitgemaakt,” zei hij ongeduldig. „Góed... góed, niemand denkt dat jullie ontaarde ouders zijn. Je zorgt voorbeeldig voor Isa, maar zíe je dan niet dat ze niet aarden kan, dat ze dood gaat van ellende en narigheid sinds ze jullie heeft zien hangen en rondvliegen in de top van de tent?”

„Dat zou ze ook weten als ze niet bij ons was,” merkte Yvonne op. „Ja, maar ze zou niet avond aan avond alleen zijn met haar angst... ze zou afleiding hebben. Ze zou een heel ander leven leiden en er overheen groeien. Het is voor Isa's bestwil... in ieder geval. Mensen als jullie, wier leven iedere dag meermalen aan een zijden draad hangt, moesten zich niet zoveel zorgen behoeven te maken. Is er geen goed tehuis voor Isa te vinden?”

„O, jawel,” gaf Hubert onmiddellijk toe. „Dat mijn dochter geen echt circuskind is, heeft ze waarschijnlijk te danken aan de familie van haar vader. Ik ben het buitenbeentje in mijn familie, Rico. Ze aardt niet naar Yvonne. Je weet zelf wat een artiestengeslacht het is, waaruit Yvonne stamt... altijd top-artiesten sinds onheuglijke tijden, de meisjes zowel als de jongens. Yvonne kon bij wijze van spreken eerder luchtacrobatiek beoefenen dan lopen. Isa is dus min of meer een bittere teleurstelling voor ons, maar dat hindert niet. Het gaat tenslotte om háár geluk, omdat we van haar houden.”

Na rijp beraad schreven ze nog diezelfde avond een brief aan Huberts tweelingzuster, die met de eigenaar van een bekend modehuis was getrouwd en altijd een breder standpunt had ingenomen ten opzichte van de carrière van haar broer, omdat ze van hem hield en ook omdat ze door het beroep van haar man zo vaak

in contact kwam met kunstzinnige mensen uit allerlei rang en stand. Ze kon een beter begrip voor het kunstenaarsleven in al zijn vormen opbrengen dan haar stijfdeftige familieleden.

Ze wist trouwens wel dat men achter haar rug fluisterde: „Hubert en Annet... je kunt wel zien, dat het een tweeling is. Met hetzelfde sop overgoten... allebei beneden hun stand getrouwd. Al dat kunstenaarsgedoe... verschrikkelijk! Hoewel... Hubert is natuurlijk nog erger... een circus-carrière en een circusartieste tot vrouw! Nee, dan kun je nog altijd beter de vrouw van een mode-ontwerper zijn.”

Annet en Eldert Tenhave hadden zelf drie kleine kinderen, maar ze hoefden niet lang na te denken over het antwoord op de brief van Yvonne en Hubert.

„Breng Isa zo vlug mogelijk bij ons en we beloven jullie dat we voor haar zullen zorgen als voor onze eigen kinderen. Laat de mensen maar praten, want die roddelen toch... Hoe je het doet, het is nooit goed. Vroeger probeerde ik het iedereen naar de zin te maken. Nu doe ik dat niet meer. Daarom raden we jullie, stoor je nergens aan. Doe wat je denkt dat goed is voor Isa en breng haar zo gauw mogelijk.”

Hubert en Yvonne konden haar door het werk dat door moest gaan, niet zelf brengen, maar gaven Isa mee aan goede kennissen, die via Rotterdam naar Zwitserland door zouden reizen en juist lang genoeg oponthoud hadden om het kind af te geven. Het was niet prettig, maar het kon niet anders.

Ongelukkigerwijs had de trein vertraging, zodat de tijd voor overstappen heel kort werd. Bovendien wist de vrouw die Isa onder haar hoede had, de weg niet en zo werd het een nachtmerrie-achtige draafpartij over koude en vochtige perrons. Isa, die zich toch al ongelukkig en helemaal uit haar doen voelde, werd doodsbang. Wat ging er toch met haar gebeuren? Ze struikelde over haar eigen voetjes, werd overeind getrokken en moest weer meehollen, maar waarheen? Ze was bang... alleen maar bang en haar hele beschutte wereldje was rondom haar ingestort. Ze liet zich willoos voorttrekken en ze hilde met lange gierende snikken. Haastige reizigers keken medelijdend naar het kind en verontwaardigd naar de geagiteerde vrouw, die heel wat onvriendelijke opmerkingen naar haar hoofd geslingerd kreeg, maar geen tijd had er aandacht aan te besteden. Over vijf minuten vertrok de trein met haar familie

er in en wat moest ze met dit kind beginnen? Een kind, dat loeide als een brandweersirene; alles bij elkaar was het voor de vrouw en het kind een wanhopige situatie en tenslotte bleek juist de aandacht die ze trokken, hun redding.

Annet en Eldert stonden op het goede perron te wachten en opeens ontdekten ze op het tegenovergelegen perron de rennende vrouw met het kind.

„Mijn hemel... Eldert... kijk dáár nou!” Annet huilde bijna. „Wat moeten we doen? We kunnen moeilijk over de spoorlijn klauteren.”

„Hollen, Annet!” Eldert pakte zijn vrouw bij de hand en draafde naar de trap. Binnen een paar minuten doken ze ademloos op bij het perron, waar onderhand iedereen zich bemoeide met de nerveuze vrouw en het gillende kind.

„Isa... liefje van me!” Meer zei Annet niet. Ze tilde het kind van de grond en kuste het betraande gezichtje. „Hier is tante Annet... je bent nu thuis bij mij... nou is alles goed. Je hóeft niet meer te rennen... stil maar... stil dan maar!” Als bij toverslag bedaarde Isa. Annet leek zo sprekend op Isa's vader en zelfs haar donkere, warme stem had iets weg van de zijne. De nachtmerrie was voorbij; uitgeput maar getroost sloeg Isa haar armen om tante Annets hals, alsof ze bang was, dat iemand haar weer van die veilige, lieve en troostende 'tante Annet' af zou nemen.

Eldert dirigeerde zijn vrouw naar de uitgang van het station en bracht zelf in vliegende haast Isa's begeleidster terug naar het perron waar haar familie in duizend angsten om haar stond te roepen. Ze haalde de trein en met een zucht van verlichting begon Eldert Tenhave de tocht naar de uitgang, waar zijn vrouw met de nasnikkende Isa op haar arm op hem stond te wachten.

„Ze is te zwaar voor je...” Hij aarzelde even. „Maar in vredesnaam, Annet, je moet het nog maar even volhouden tot we de wagen bereikt hebben. Ik geloof dat het niet verantwoord is om haar van je over te nemen.”

Annet wist het wel zeker en verspilde er verder geen woorden aan. Zij was het, die Isa het huis binnendroeg en haar langzamerhand op haar gemak stelde. Gehuild had Isa niet meer sinds ze tante Annet ontmoet had, maar ze bekeek haar nieuwe omgeving op een kalme waakzame wijze, die opvallend was.

„Ze moet wel héél erg over haar toeren zijn geweest,” zei Annet later tegen haar man. „Anders zou ze nooit zo gehuild hebben. Ze

was doodsbang omdat ze opeens iedere zekerheid miste. Ik geloof niet dat ze gauw huult of dwingt, maar zelfs zo'n dapper klein ding kan het opeens te veel worden."

„Ja, ze weet wat gehoorzamen is." Eldert lachte opeens luid en hartelijk. „Ik hoop, dat onze spruiten iets van haar opsteken en dat zij niet de slechte gewoonten van ons drietal overneemt. Het is één tegen drie, maar daar staat tegenover dat zij iets ouder is, dus hopen we er het beste maar van, Annetje."

Annet haalde met een glimlach de schouders op. Hun huis was een warm, veilig en gezellig tehuis en hun kinderen waren rumoerig, een tikje ongezeglijk, maar lief! Ze waren allemaal bereid om kleine Isa op te nemen als één van het gezin. Om tien uur diezelfde avond gleed een klein figuurtje in een gebloemde pyjama de zitkamer binnen. Het was de jongste dochter des huizes.

„Wat doe jij uit je bed?" probeerde Eldert streng te zeggen.

„Ik moest wel," zei Elleke nuchter. „Isa kan niet slapen. Ze vraagt of haar mamma en pappa al gewerkt hebben. Ik wist het niet... weten jullie het?"

„Nee, maar we zullen wel even gaan kijken." Eldert hees zijn dochter op de arm en liep zijn vrouw na.

Isa zat rechtop in bed, een klein figuurtje met een vracht blonde haren en ernstige donkere ogen.

„Ik zie geen klokje," zei ze. „Als het klokje zo staat... dan komen mamma en pappa terug... maar nou wéét ik het niet meer."

Ze gaf met haar handjes de stand van de klokkenwijzers aan.

„Negen uur!" zei Annet, die vlug van begrip was. „O, maar schat, het is al véél later hoor. Ze zijn al lang veilig binnen. Ga jij nu ook maar slapen. Misschien kunnen we dan morgen samen praten over het werk van mamma en pappa. Er gebeuren heus maar heel weinig nare dingen mee. Het lijkt véél gevaarlijker dan het is."

Isa geloofde vanaf de eerste avond alles wat tante Annet zei en Annet vroeg stilletjes vergiffenis voor de glasharde leugen.

„Ik vind het fijn hier," fluisterde Isa dromerig, toen tante Annet haar opnieuw warm had ondergestopt. „Je lijkt een beetje op pappa, tante Annet."

Isa had heel weinig moeite om zich aan te passen en al gauw wist ze niet beter of ze hoorde bij het gezellige drukke gezin van tante Annet en oom Eldert, waar geen onderscheid gemaakt werd tus-

sen Isa en de eigen kinderen. Ze deelde in hun straf en ze deelde volop mee in de warme goedheid en liefde, die Annet en Eldert de kinderen schonken. De eerste dagen praatte Isabella voortdurend over haar ouders, maar er was zoveel dat haar afleidde.

In de loop van de jaren werden mama en papa iets heel liefs en kostbaars, waarover ze ieder bericht met spanning tegemoet zag. Iedere brief betekende een feest. Isa wist altijd precies waar haar ouders heen reisden en ze had hen gesmeekt om haar alle krantenverslagen over hun optreden en alle foto's die ze konden bemachtigen, te sturen. Dat deden ze trouw en ze wisten dat Isa er prachtige plakboeken van had gemaakt. Elk kort bezoek van haar vader en moeder betekende vanzelfsprekend voor Isa een glanspunt in haar leven. Daar werd altijd een feest van gemaakt en het hele huisgezin leefde enthousiast mee. Isa was trots op haar ouders en altijd weer wanneer ze vertrokken, dacht Isa, ook al lachte ze ook nog zo dapper: Wanneer zie ik jullie weer? God geve, dat jullie niets ergs overkomt. Aan het woord 'vallen' durfde ze niet te denken en ze sprak het ook nooit uit. Zo bleef er altijd een zekere onrust in haar hart, die nooit helemaal sliep, maar ze had geleerd met die eeuwige angst te leven. Zo gingen de jaren voorbij. Isa groeide op in de veilige haven, die het gezin van Annet en Eldert Tenhave was en 'Les Deux Hirondelles' zwierven heel de wereld over, vierden triomfen en bereikten een topklasse, die voor anderen niet te benaderen viel. Eens zou hun naam legendarisch worden, maar nu werkten ze, iedere dag opnieuw elkaars kostbare leven vangend en behoedend in de greep van hun vast ineensluitende handen, na de wervelende adembenemende tocht door de ruimte. Ze werkten in de nok van een circustent, waar beneden hen niets anders was dan de harde grond van de piste, de macabre roffel op de trom en de witte vlekken van honderden omhoog kijkende gezichten, verstild in angstige aandacht.

Na het voorval in haar kinderjaren had Isa haar ouders nooit meer zien optreden en ze verlangde er ook niet naar, evenmin als haar ouders naar Isa's tegenwoordigheid in de circustent verlangden. Zo hadden deze drie mensen, die bij elkaar hoorden en van elkaar hielden zonder ooit een huisgezin te kunnen vormen, ieder hun eigen wijze gevonden om het vleugje geluk dat ze samen konden genieten, te behoeden.

HOOFDSTUK 2

Het was voor Eldert Tenhave een troost dat zijn nichtje Isa artistiek begaafd bleek en vanaf het begin belangstelling had getoond voor zijn werk, want zijn kinderen vonden hun vaders beroep maar vreemd. Elleke en Gertie koesterden zich op school wel min of meer in de bekende naam van hun vader, maar Hans vond het met zijn veertien jaren alleen maar gek, hoewel hij te veel van zijn vader hield om dat ronduit te zeggen.

„Je vader zal me daar Modekoning zijn!” had hij eens in een heel boze bui tegen Isa gezegd, ter gelegenheid van een stevige vechtpartij met een splinternieuwe klasgenoot, die het gewaagd had om er weinig tactvolle grapjes over te maken. „Dat snertjong dacht dat-ie zo geestig was, maar je had zijn neus eens moeten zien toen ik met hem 'gepraat' had... iedereen lachte zich naar!”

In plaats van 'naar' gebruikte hij een woord waarmee men gewoonlijk een overrijpe vrucht aanduidt.

„Háns toch!” riep Isa bestraffend.

„Ja... nou... dan moeten ze maar niet zo stomvervelend doen! Evengoed wou ik dat vader iets anders deed voor de kost en ik wil het nooit worden... dáár dan!”

Hij smeedt de deur met een daverende klap in het slot.

Isa haalde lachend de schouders op en boog zich weer over haar tekentafel. Ze vond het ontwerpen van draagbare kleding heerlijk. De extravagante modellen liet ze aan haar oom en andere tekenaars over.

Eldert Tenhave kwam binnen en keek over Isa's schouder naar de schets waarmee ze bezig was.

„Ik dacht, dat ik Hans voorbij zag schieten. Wat deed hij hier?” vroeg hij. „Gewoonlijk houdt hij zich verre van ons modepaleis.”

„Hij kwam zijn hart uitstorten.” Isa deed een stap terug om haar werk te bekijken en een lachende blik uit haar donkere ogen gaf te kennen dat het nogal meeviel. „Hij had gevochten, maar neem het hem niet kwalijk. Er was een nieuwe jongen op school en die snapte niet direct dat mode-ontwerpen ook een héél net beroep is.”

Eldert schoot hartelijk in de lach. „Arme Hans, en hij heeft er zélf zo het land aan. Toch fideel van hem. Zeg, Isa, de schets die je daar

onder handen hebt, wordt bijzonder goed... op hoop van zegen, hè?"

Isabella knikte. Ze wist dat hij zorgen had en waaruit die zorgen bestonden.

„Het is zo ellendig,” zei ze somber, „en ik begrijp er helemaal niets van. Ik houd mijn ogen en oren wijd open, maar ik kom er niet verder mee.”

„Meer kun je ook niet doen.” Eldert Tenhave keerde zich naar zijn nichtje. „Je moet er niet zo over tobben, kindlief. Ieder modebedrijf kent deze vervelende voorvallen.”

Isabella legde de tekenstift neer en kwam naast hem staan, de handen diep in de zakken van haar fleurige zachtgroene linnen jas. Ze keken een poosje zwijgend naar het grote plein, dat rustig was en waar het lawaai van het grote stadsverkeer op de hoofdweg gedempt doordrong. Er speelden een paar kinderen op het grote grasveld en de lentezon gaf mensen, straten en huizen een onbeschrijflijk verwarmende en heerlijke vrolijkheid.

„Ja,” zei Isa zacht, „dat weet ik ook wel, oom Eldert, maar dit duurt te lang en het gebeurt met de regelmatigheid van een klok... het is gebeurd met de wintercollectie en het is opnieuw gebeurd met de voorjaarscollectie. Er is ergens een lek... een heel groot lek. Als het lang zo doorgaat, wat gebeurt er dan? U kunt toch niet aan één stuk door blijven protesteren, omdat iemand uw modellen eerder aan de markt brengt dan u het zélf kunt doen. Ze zullen waarschijnlijk denken 'goedkope reclame' en later, 'nou wordt-ie vervelend', en nog wat later 'weet die man nou echt niets beters?' en toch... oom Eldert... dit is al langer dan een jaar aan de gang.”

„Ik weet het net zo goed als jij het weet en je stelt de zaak haarscherp.” Eldert legde zijn hand op de smalle schouder van zijn nichtje en hij keek medelijdend naar het betrokken gezichtje.

Isabella was nu al twaalf jaar hun huisgenoot en ze wisten geen van allen meer hoe het was voor Isa kwam. Ze hoorde er bij en voor de kinderen was ze hun oudste zuster, die altijd tot helpen bereid was.

„Vraag jij het aan mama, dan mag het vast wel,” was de slagzin in huize Tenhave. „Mama en papa vinden jou zo verstandig, dus als jij er niet tegen bent, dan vinden zij het ook wel goed.” Isa bezweek niet altijd voor hun vleierij, maar ze hield dolveel van haar neef en nichtjes. Ze hadden het allemaal prachtig gevonden dat Isa in de

zaak van hun vader kwam als modetekenares en toen, bij gelegenheid van een modeshow, ook háár foto in een blad had gestaan, hadden ze het artikel zo grondig bewonderd en laten bewonderen, dat het binnen de kortst mogelijke tijd rijp was voor de vuilnisbak. „Ik weet zeker dat het nog maar een begin is,” zei Isa somber. „Het kwaad is voortdurend om ons heen... schimachtig... en toch... het is er. Het kan allemaal geen toeval zijn wat er is gebeurd.”

„In plaats van je hoofd daarover te breken moet je eens wat meer uitgaan en pret maken,” zei Eldert. „Kom, neem het niet zo zwaar op.”

De huistelefoon zoemde en Isa luisterde.

„Mevrouw Van Dijke is er met haar dochter,” berichtte ze.

Mevrouw Van Dijke en Diana, een meisje van Isa's leeftijd, behoorden tot de vooraanstaande klanten van 'Maison Annet' en er werd dan ook altijd veel werk van hun bezoek gemaakt.

„De hele tent buigt als een knipmes, wanneer dat zeilschip verschijnt,” had Hans, die een van die bezoeken toevallig had meege maakt, thuis verteld.

Ondanks het zwakke protest van zijn moeder had hij een prachtige parodie ten beste gegeven van de manier waarop mevrouw Van Dijke haar entree placht te maken. Kennelijk had mevrouw Van Dijke zijn sympathie niet, hoewel hij Diana 'een schaap' vond, wel vriendelijk maar erg aanstellerig.

Dit alles schoot Isa weer te binnen, toen ze achter haar oom diens luxueus ingerichte kantoor betrad. Oom Eldert werkte altijd in een doodeenvoudig hokje, maar het kantoor bestond alleen om de vereiste indruk op peperdure dames te maken, die zonder een spier van hun gezicht te vertrekken bedragen neertelden voor één exclusief model, waarvan een gezin een maand behoorlijk kon leven.

Mevrouw Van Dijke was groot en dik, met een permanente trek van ontevredenheid op haar goed-opgemaakte gezicht. Isa dacht dat ze maar één reden kon hebben om voortdurend ontevreden te zijn: altijd met mooie kleren bezig zijn en dan verwonderd en boos zijn omdat de modellen prompt tegenvielen. Ze zag er nooit zo uit als de hyperslanke mannequins, die de uitverkoren modellen met zoveel zwier droegen. Voorzichtige suggesties van Elderts kant waren aan haar niet besteed en zo hulde mevrouw Van Dijke zich constant in japonnen, die te jeugdig voor haar leeftijd waren.

De lakonieke dochter Diana maakte er zich niet druk om. Ze wist hoe haar moeder was, maar zelf had ze een uitgelezen smaak en ze wist haar kleren te dragen.

„Nee, ik weet dat mijn toilet nog niet pasklaar is,” merkte mevrouw Van Dijke op, terwijl ze achteloos in Isa’s richting knikte. „Maar ik wilde u toch even vertellen wat een buitengewoon onprettig voorval we gisteren hebben meegemaakt en we hopen dan ook dat het ons bespaard zal blijven, nietwaar Di?”

„Ach, moeder, wat helpt het nu of u daarover komt praten,” zei Diana korzelig en ze keek verontschuldigend van Eldert naar Isa. „Ik kon moeder er niet van weerhouden om hierheen te komen, maar eigenlijk is het onzin.”

Boven haar ogen grifte zich een diepe boze frons.

„We waren gistermiddag op een receptie en mevrouw De Wael droeg een speciaal door u voor haar ontworpen jurk. Een kwartier later arriveerde er nog een dame in precies dezelfde jurk. U weet hoe vrouwen zoiets opnemen. Het was een ramp... dát wilde moeder u vertellen en ook dat ze hoopt niet hetzelfde te beleven met haar nieuwe toilet.”

„Wij hopen van harte hetzelfde, mevrouw Van Dijke, maar het voorval was ons al bekend en wij betreuren het net zo erg als u,” zei Eldert.

Het deed Isa genoegen dat oom Eldert alleen maar beleefd was, maar zich niet uitputte in onderdanige verontschuldigingen, geuit met een fluwelen tong die, zoals ze uit ervaring in dit vak wist, zo weinig waarde had. Oom Eldert waardeerde zijn goede klanten, was oprecht beleefd, maar weigerde onderdanige kruiperij en luisterde nooit naar vinnige roddelpartijtjes. Veel van zijn rijke cliënten waren onderling kennissen van elkaar, maar dat hield nog niet in dat ze niet over elkaar praatten en elkaars modegeheimen via Eldert probeerden te weten te komen. Eldert Tenhave had er vanaf het begin boven gestaan en men was dat gaan waarderen. Isa wist dat haar oom een eerlijk zakenman was en daarom vond ze het dubbel pijnlijk dat hij de laatste tijd voortdurend pech had. Was het alleen maar pech geweest, dan zou ze zich het hoofd er niet zo over hebben gebroken, maar ze raakte er van overtuigd, dat er kwaadwilligheid in het spel was. Dat kon eenvoudigweg niet anders.

Mevrouw Van Dijke zeilde statig de kamer uit, begeleid door

Eldert Tenhave. Diana volgde met Isa.

„Ik zou het me maar niet aantrekken,” zei Diana vriendelijk, „zulke dingen komen overal wel eens voor.”

„Ja, maar het duurt te lang.” Isa’s fijne gezichtje had een trieste uitdrukking. „Het kan fataal worden voor zijn zaak en hij heeft altijd zo hard gewerkt. Niemand weet dat beter dan ik. Hij is zo goed en zo eerlijk en daarom kan ik niet werkloos toezien, dat iemand probeert hem met unfaire middelen voortdurend te benadelen. Het is zo intens gemeen en ik moet hier iets aan doen!”

„Niemand kan iets tegen je oom hebben, Isa.” Diana legde haar hand op Isa’s arm. „Misschien schuilt er iemand onder jullie personeel, die zwaar betaald wordt als ze spioneert voor andere modehuizen.” Isa liet in gedachten Elderts toegewijde personeel de revue passeren en schudde haar blonde hoofd.

„Ik kan het me zo slecht voorstellen. Oom Eldert houdt zijn personeel jarenlang en er is er geen bij, die we van zoiets zouden kunnen verdenken.”

Diana schoot in de lach en haar stem klonk beschermend en geamuseerd tegelijk.

„Isa, wat een kind ben je toch nog! De wolf in schaapsvacht, dat is een afgezaagde uitdrukking, maar je kunt nog steeds de waarheid niet in puntiger woorden samenvatten. Wat de mensen denken... wat ze doen... ook al is het nog zo verkeerd... het staat maar zelden op hun gezicht te lezen... gelukkig maar!”

„Het zou wel gemakkelijk zijn en we hadden geen politiemacht meer nodig.” Isa kon er niets meer aan toe voegen, omdat ze oom Eldert en mevrouw Van Dijcke, die bij de uitgang wachtten, bereikt hadden.

„Tot ziens,” zei Diana met een vriendelijke glimlach.

Met nonchalante elegance liep ze naar de dure sportwagen en liet zich achter het stuur zakken, wachtend tot haar moeder zich, heel wat minder elegant, in de lage wagen had gewerkt.

„Erg behulpzaam en beleefd is ze niet,” merkte Isa op. „Ik vind Diana knap, elegant en vriendelijk, maar ze is zo blasé. Enfin, dat krijg je misschien als je zo schatrijk bent, dat je niet voor je brood hoeft te werken en alleen de zonkant van het leven kunt opzoeken. Ik zou me doodvervelen.”

„Nou ja... schatrijk...” Eldert haalde de schouders op en dacht aan de moeizaam betaalde hoge rekeningen van mevrouw Van

Dijcke, maar hij vond het niet nodig, om Isa daarvan deelgenoot te maken.

Isabella liep naar het grote atelier, dat op de zolderverdieping van het gebouw lag, om te zien hoe ver het werk aan het toilet van mevrouw Van Dijcke was gevorderd.

Dory Kent was pas vierentwintig jaar, maar toch was ze al chef van het atelier, want ze had tact, ze was handig en vlug en werkte onberispelijk.

Isa bleef bij haar tafel stilstaan.

„Dory, hoe staat het met het toilet van mevrouw Van Dijcke?” vroeg ze.

„O hemeltje, was ze er alwéér?” Er kwam een ongeduldige uitdrukking in Dory's blauwe ogen. „Ze weet toch wel dat ze haar spullen altijd op tijd krijgt, maar ze wil voortdurend veranderingen en dat kost tijd. De jurken staan háár nu eenmaal niet zoals de meisjes staan, maar dat wil ze niet begrijpen. Het mag dan een goeie klant zijn, ik mag haar niet.”

Dory knipte met een nijdig gebaar een draad af en toen ze geen antwoord kreeg, keek ze argwanend omhoog.

„Ze kwam ergens anders voor, hè?” fluisterde ze. „De ouwe rodde-laarster! Wat was het deze keer?”

Isa schoot in de lach en ze moest opeens aan Diana's woorden denken. Hoe kon je zo'n heerlijk oprecht en hartelijk kind als Dory ooit van minderwaardige praktijken verdenken! Ze was hier als zestienjarig meisje gekomen en ze leefde oprecht met het wel en wee van de zaak mee. Ze zou volgend jaar gaan trouwen, maar was niet van plan haar baan op te geven.

„Je weet het al, Dory, ze kwam natuurlijk dat verhaal van die dubbele japon op die receptie in geuren en kleuren vertellen... alsof we dat al niet al lang wisten! Het heeft deining genoeg veroorzaakt. Het zal ook best in de krant komen, daar twijfel ik niet aan.”

„Ik begrijp het niet,” zei Dory neerslachtig. „Heus, juffrouw Isa, ik heb m'n hoofd suf gepeinsd en ik let voortdurend scherp op. Ik word er zo nerveus van, want ik voel wel dat uw oom... tenslotte *mij* moet gaan verdenken, ook al wilt u het geen van beiden zeggen. Ik heb er met John, mijn verloofde, over gepraat en hij zegt: 'Ga er dan weg, want ik wil niet, dat jij je daar zenuwachtig over maakt, je loopt maar te tobben en je bent helemaal veranderd'.”

„Je moet níet weggaan, Dory.” Isa legde haar hand op Dory's

schouder. „Je moet me geloven, niemand verdenkt jou. Ik ben ervan overtuigd, dat als jij wegging, de ellende heus niet op zou houden. Je kunt ons beter helpen door te blijven en je ogen wijdopen te houden... je ogen én je oren.”

Het was bijna tijd om naar huis te gaan en Isa, die gewoonlijk met haar oom meereed, wachtte altijd tot het hele gebouw leeg was. Ze werkte dan nog wat in haar kleine atelier en samen met oom Eldert deed ze de laatste rondgang, ook met het oog op brandgevaar, waarna oom Eldert het huis sloot.

Isa liep naar het kantoor van haar oom en klopte op de deur.

„Wie is daar?” vroeg hij scherp.

„Ik ben het... Isa,” riep ze.

„O, kom maar binnen.” Zijn stem klonk weer vriendelijk en Isa zag dat er iets op zijn buro lag, waar hij vlug pakpapier overheen gegooid had.

„Ik wilde u niet storen,” zei Isa vlug, „ik wilde u alleen even waarschuwen. Dory maakt zich zoveel zorgen dat ze er bijna het bijltje bij neer wilde gooien, uit angst dat we háár zouden verdenken. Ik heb het uit haar hoofd gepraat, maar misschien zou het toch wel goed zijn als u zelf met haar sprak.”

„Dory... wat een onzin! Hoe haalt ze het in haar hoofd!” Eldert lachte hartelijk. „Ik vertrouw Dory net zo als ik mezelf en jou vertrouw... het malle kind! Ik zal het haar bewijzen ook. Is Dory nog boven?”

„Ze gaat altijd het laatst weg, dat weet u wel. Ze inspecteert het atelier altijd nog voor ze verdwijnt.”

Dory was er inderdaad nog en via de huistelefoon verzocht Isa haar om naar het privékantoor te komen. Een paar minuten later kwam ze binnen, klaar om naar huis te gaan, een slank blond meisje, met een lief openhartig gezicht.

„Dory, je hebt me gewoonweg laten schrikken,” zei Eldert Tenhave en hij schudde meewarig zijn hoofd. „Ik hoorde het van Isa... gelukkig maar. Je bent hier nota bene vanaf de schoolbanken en als ik buiten mezelf en Isa iemand vertrouw, dan ben *jij* het. Laten we er niet veel woorden aan verspillen... ik méén het. Ik zal het je bewijzen ook. Buiten ons drieën mag niemand weten dat dit in huis is.”

„O, mag ik raden?” Isa klapte verrukt in de handen en haar ogen schitterden van genoeg. „De stof voor het bruidstoilet van

onze Chinese prinses is gearriveerd! Ik ben zo benieuwd.” De Chinese prinses, die ging trouwen met een hooggeplaatst lid van de Nederlandse ambassade, had de stof voor haar bruidstoilet in haar eigen land laten weven. ‘Maison Annet’ had dagenlang gegonsd van opwinding over deze opdracht, die beslist de kroon op Elderts werk zou zetten. Hij had wekenlang samen met Isa aan het ontwerp gewerkt.

Voorzichtig lichtte Eldert het papier op en uit twee meisjesmonden klonk een langgerekt en verrukt ‘Oooh!’

Ze waren aan mooie stoffen gewend, maar zoiets moois hadden ze toch nog nooit gezien.

„Wat sprookjesachtig mooi,” zei Isa zacht. „Dat mensenhanden zoiets prachtigs kunnen weven!”

De stof was moeilijk te beschrijven. Zachtroze met een zilveren gloed, zo teer als een zonsopgang. Het waren kleuren en schakeringen, die de drie mensen niet kenden, een levende warme gloed in een weefsel, dat zo licht en zacht was als een rozeblad.

„Het is adembenemend mooi,” zei Dory eerbiedig. „Bijna te mooi om een schaar in te zetten!”

Ze stonden stil te genieten, maar opeens ritselde het papier, dat nog op het buro lag.

„Het tocht,” merkte Isa op en ze keek om naar de deur, die op een kier stond. Ze wist zeker dat Dory de deur had gesloten, maar misschien toch niet helemaal zodat een windstoot genoeg was geweest om de deur weer te openen.

Toch keek ze in de gang, terwijl haar oom het brocaat in het papier wikkelde en voorlopig in zijn buro sloot.

„O, bent u het!” Isa keek naar de jongeman, die aarzelend bij de voordeur stond. „Komt u nu juist binnen? Het is al laat, hoor. We staan op punt om naar huis te gaan.”

„Ja, ik kom net binnen. De voordeur stond nog open... zodoende.”

Jean Messart glimlachte tegen Isa, maar ze reageerde er niet op. Jean Messart was hoofdvertegenwoordiger van een stoffenfirma maar Eldert Tenhave wilde met die firma niets te doen hebben, omdat de stoffen hem niet bevielen. Toch bleef Messart hem steeds bezoeken en Isa vond hem ronduit een vervelende Don Juan.

„Hij denkt natuurlijk eerst de nicht inpalmen, dan volgt oom vanzelf,” had ze scherp spottend opgemerkt. „Maar dan moet hij toch

vroeger opstaan.”

Eldert Tenhave, die gehoord had met wie Isa sprak, kwam gevolgd door Dory, de hal in. Hij sloot zijn kamer af en liep de late bezoeker tegemoet.

„Je bent nog laat op pad, Messart, de werkdag is voor ons voorbij, hoor. We gaan naar huis. Dag Dory... tot morgen!” Dory glipte langs hen heen en verdween haastig.

Isa slenterde naar de auto van haar oom, teleurgesteld nagekeken door Messart.

„Daar gaat hij, de kleefpleister,” mompelde Eldert met een grijns, toen hij naast zijn nicht in de auto neerviel. „Hij doet het ook voor zijn brood, maar een beetje minder vasthoudend was toch beter. Ik zie die vent telkens met schrik arriveren, want je raakt hem gewoonweg niet meer kwijt en ik móet die inferieure rommel van zijn firma nou eenmaal niet.”

Eenmaal thuis vielen de zorgen van hen af, daarvoor zorgde Annet wel.

„Thee... jullie allebei?” vroeg ze. „Zoon Hans was blijkbaar even op de zaak en vertelde me dat zijn grote favoriet er was... mevrouw Van Dijke.”

„Schei er maar over uit,” wenkte haar man en hij liet zich met een zucht van geluk in zijn stoel neervallen. „Isa en ik zijn er beu van! We willen het woord 'mode' vanavond niet meer horen.”

Annet ging er niet verder op in; onder de luchtige toon herkende ze de ernst. De moeilijkheden op de zaak waren haar natuurlijk niet onbekend.

„Hier Isabel, je thee! Slaap je?” Ze reikte haar nichtje het kopje aan.

Isa zat er stil en ernstig bij; haar ogen hadden zo'n afwezige blik dat tante Annet er van schrok. Isa tobde ergens over. Ze was nooit erg uitbundig, maar ze wist verdraaid goed wat ze wilde en al leek ze dan ook zacht en vriendelijk, daarin hadden vroeger heel wat klasgenoten en onderwijzeressen zich vergist. Isa was werkelijk zacht en meegaand, zolang haar of de mensen die ze liefhad geen onrecht werd aangedaan. Op school was het eens gebeurd, dat een klasgenootje, om zichzelf vrij te pleiten, de schuld van een spiekerij tijdens repetitiewerk geraffineerd op Isa probeerde te gooien. Het zou haar waarschijnlijk gelukt zijn als Isa... Isa niet was geweest.

Ze had niet gehuild en zich niet op de gewone manier verontschuldigd, maar ze was gloeiend verontwaardigd geweest en ze was aan het geval blijven hangen als een foxterrier. De schijn was tegen haar, maar een diep verontwaardigde Isa had thuis gezegd: „Juffrouw De Wit gelooft me niet en ze weet toch wel dat ik nooit lieg. Als ik gespiekt had zou ik het zeggen, maar ze hoeft niet te denken dat ik voor dat... dat... snértkind een nul op mijn rapport wil hebben. Ik zou mijn rapport gewoonweg niet aan mama en papa durven sturen! Wat denken jullie, kan ik naar de directrice gaan?”

„Maar dat kun je toch niet alléén doen!” had Annet gezegd. „Oom Eldert of ik kunnen toch met je meegaan?”

„Ach, dat staat zo gek!” had de zelfstandige jongedame schouderophalend geantwoord. „Als jullie denken dat het góed is, dan ga ik morgenochtend wel naar de directrice toe.”

Eldert en Annet hadden een blik van verstandhouding gewisseld en ernstig gezegd dat het goed was. Wat Isa niet wist, was dat Eldert telefonisch de directrice van een en ander op de hoogte had gesteld. De ware schuldige viel door de mand en Isa kreeg het verdiende goede cijfer op haar rapport, waarmee ze dolgelukkig was. De tweede merkwaardige gebeurtenis in haar schoolleven, die iedereen zich nog herinnerde, was een complete vechtpartij, waaruit Isa tevoorschijn kwam als overwinnares, met een gezwollen lip en een kapotte wang. Dat was toen Isa in de vijfde klas van de lagere school zat en een jongen uit 'de hoogste' tijdens het vrije kwartier een erg beledigende opmerking had gemaakt over het beroep van Isa's ouders. De verslagen jongeling, die nog erger toegetakeld was, wandelde voortaan in een grote boog om haar heen en hij zei nooit meer iets dat beledigend was voor Isa's ouders.

Ja, misschien is het juist zo verrassend, omdat je het niet achter haar zoekt, dacht Annet. De storm komt zelden, maar áls de storm opsteekt... nu, dan kun je beter dekking zoeken.

„Zeg, Isa, er ligt een brief van mama en papa op je kamer,” zei ze en ze lachte om de manier waarop Isa opveerde uit haar stoel.

„Dat is het toverwoord, hè?”

„O, dat zal het altijd blijven!” Isa vergat haar thee en stooft de kamer uit. Ze hoorden haar de trappen op hollen. Ze wachtten op het bekende vervolg op 'de brief van mama en papa'. Als Isa de

brief gelezen had, kwam ze er mee naar beneden en las de nieuwtjes en grappige dingen voor, die altijd heel geestig beschreven werden. Meestal waren er ook knipsels en nieuwe foto's.

Zo ging het ook deze keer en Isa zwaaide enthousiast met de brief. „Oom Eldert, mag ik morgenochtend vrij? Als ik naar Amsterdam ga kan ik mama en papa even zien. Ze zijn op doorreis naar Wenen. Wat een boffe! Ze kunnen een trein overslaan en dan hebben we twee volle uren om samen te zijn.”

„Wat heerlijk voor je,” zei Annet zacht, omdat ze Isa's spontane blijdschap om die spaarzame uren zo roerend vond. Ondanks alle liefde die ze Isa altijd volop hadden gegeven, was er toch diep in Isa's hart een knagend verlangen naar haar ouders gebleven en niemand wist dit beter dan Annet.

Ze vond het heerlijk als Isa haar ouders ontmoette, maar ze was altijd weer bang voor de terugslag. Na zo'n veel te korte ontmoeting bleef Isa urenlang stil, bleek en lusteloos. Ze had telkens weer last van heimwee. Nu dacht ze in ieder geval niet meer aan de moeilijkheden op de zaak, maar alleen aan de ontmoeting met haar ouders.

„Wat is Isa blij, hè?” zei Gertie, toen Isa zingend naar haar kamer was gegaan en haar stemmetje klonk zo meewarig, dat Annet haar jongste opmerkzaam aankeek. Gertie voelde de dingen veel zuiverder aan dan haar luchthartige oudere zuster.

„Het valt ook niet mee als je je vader en moeder zo zelden ziet,” zei Annet voorzichtig.

Gertie keek peinzend naar haar moeder. „Ze had jou en papa wel... maar dat is toch niet helemaal hetzelfde als je éigen vader en moeder, hè?”

Annet sloeg in het voorbijgaan haar arm even om Gerties schouders.

HOOFDSTUK 3

Om halfelf stond Isa, zoals in de brief was gevraagd, op het plein voor het station en inspecteerde met gretige ogen de reizigers die naar buiten stroomden. Eigenlijk was het nog te vroeg voor de trein van haar ouders, maar je kon nooit weten!

„Hé... dat lijkt Diana wel!” flitste het door haar heen. „Op wie